

ще станешъ? Че и мойта. Както ми е при
чернѣло на очитѣ...

Филипъ се досѣти, че отъ година-две Колю бѣше останалъ вдовецъ съ много деца на главата си. Навѣрно отъ тамъ идѣше мжката му.

— Колю, ти не можа ли да си намѣриш нѣкоя булка? — каза Филипъ. — Барем сега, следъ войната, вдовици има много.

— Дай ми още единъ ромъ... Има, казвашъ. Има, ама я трѣгни да търсишъ, че ще видишъ. Една не ме харесвала, защото съм билъ черенъ и съмъ ималъ голѣми мустаци. Друга не щѣ, че съмъ ималъ много деца. Една пъкъ, Станкия се казва, и тя е отъ наше село, гола като фурка, ама е фудулъ, минал изонзи день покрай насъ. Азъ съмъ билъ в яхъра при конетѣ и като ме чула какъ съмъ викалъ, рекла: — Той лошъ чилиакъ, рекла. Азъ го чухъ какъ се караше на конетѣ, страхъ ми

— Викалъ си на конетѣ, та си бил лошъ, а?

— Ха-де. Че то е добитъкъ, ако не мизвикашъ, и ще те ритне, и ще те ухап. Пъкъ какво да правя, когато Господъ мдалъ такъвъ гласъ, азъ и когато кротко приказвамъ — нà, като сега, да речемъ — да мчуй нѣкой, ще рече, че се карамъ. Жени мсж тѣ, зарѣжи ги... Дай ми още едно!

Колю помълча и каза: